मयोपयुक्तानि फलानि यानि नेमानि तुल्यानि रसेन तेषां । नचापि तेषां त्वगियं यथैषां साराणि नैषामिव सन्ति तेषां ।

तोयानि चैवातिरसानि मह्यं प्रादात् स वै पातुमुदाररूपः। पीत्वैव यान्यभ्यधिकः प्रहर्षो ममाभवद्भूयलितेव आसीत्।१००६५

इमानि चित्राणि च गन्धवन्ति माल्यानि तस्योद्ग्रथितानि पद्मैः । यानि प्रकीर्य्येह गतः स्वमेव स आश्रमं तपसा द्योतमानः ।

गतेन तेनास्मि कृतो विचेता गात्रञ्च मे संपरिदह्यतीव । इच्छामि तस्यान्तिकमाशु गन्तुं तच्चेह नित्यं परिवर्त्तमानं । गच्छामि तस्यान्तिकमेव तात का नाम सा ब्रह्मचर्य्या च तस्य । इच्छाम्यहं चरितुं तेन सार्द्धं यथा तपः स चरत्यार्य्यधर्म्मा ।

चर्त्तुं तथेच्छा हृदये समास्ति दुनोति चित्तं यदि तं न पश्ये ।

इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि ऋष्यशृङ्गोपाख्याने द्वादशाधिकशततोऽध्यायः ॥ ११२ ॥

॥ विभाण्डक उवाच ॥ रक्षांसि चैतानि चरन्ति पुत्र रूपेण तेनाद्भुतदर्शनेन । अतुल्यवीर्य्याण्यभिरूपवन्ति विघ्नं सदा तपस श्चिन्तयन्ति । १००७०

सुरूपरूपाणि च तानि तात प्रलोभयन्ते विविधैरुपायैः । सुखाच्च लोकाच्च निपातयन्ति तान्युग्ररूपाणि मुनीन् वनेषु । न तानि सेवेत मुनिर्यतात्मा स तां लोकान् प्रार्थयानः कथञ्चित् । कृत्वा विघ्नं तापसानां रमन्ते पापाचारास्तापसस्तान्न पश्येत् ।

असज्जनेनाचरितानि पुत्र पापान्यपेयानि मधूनि तानि । माल्यानि चैतानि न वै मुनीनां स्मृतानि चित्रोज्ज्वलगन्धवन्ति । रक्षांसि तानीति निवार्य्य पुत्रं विभाण्डकस्तां मृगयाम्बभूव । नासादयामास यदा व्यहेण तदा स पर्य्यावर्त्तत श्रमाय ।

यदा पुनः काश्यपो वै जगाम फलान्याहर्त्तुं विधिना श्रावणेन । तदा पुनर्लोभयितुं जगाम सा वेश्ययोषा मुनिमृष्यशृङ्गं।१००७५

दृष्ट्वैव तामृष्यशृङ्गः प्रहृष्टः संभ्रान्तरूपोऽभ्यपतत्तदानीं । प्रोवाच चैनां भवतोऽश्रमाय गच्छाव यावन्न पिता ममैति ।

ततो राजन् काश्यपस्यैकपुत्त्रं प्रवेश्य योगेन विमुच्य नावं । प्रमोदयन्त्यो विविधैरुपायैराजग्मुरङ्गाधिपतेः समीपं ।

संस्थाप्य तामाश्रमदर्शने तु सन्तारितां नावमथातिशुभ्रां । नीरादुपादाय तथैव चक्रे नाव्याश्रमं नाम वनं विचित्रं ।

अन्तःपुरे तन्तु निवेश्य राजा विभाण्डकस्यात्मजमेकपुत्त्रं । ददर्श देव सहसा प्रवृष्टमापूर्य्यमाणञ्च जगज्जलेन ।

स लोमपादः परिपूर्णकामः सुतां ददावृष्यशृङ्गाय शान्तां । क्रोधप्रतीकारकरञ्च चक्रे गाश्चैव मार्गेषु च कर्षकानि । १००८०

विभाण्डकस्याव्रजतः स राजा पशून् प्रभूतान् पशुपांश्च वीरान् । समादिशत् पुत्त्रगृद्धी महर्षेर्विभाण्डकः परिपृच्छे यदा वः ।

स वक्तव्यः प्राञ्जलिभिर्भवद्भिः पुत्त्रस्य ते पशवः कर्षणञ्च । किन्ते प्रियं वै क्रियतां महर्षे दासाः स्म सर्व्वे तव वाचि बद्धाः ।

अथोपायात् स मुनिश्चण्डकोपः स्वमाश्रमं मूलफलं गृहीत्वा। अन्वेषमाणश्च न तत्र पुत्त्रं ददर्श चुक्रोध ततो भृशं सः।

ततः स कोपेन विदार्य्यमाण आशङ्कमाणो नृपतेर्व्विधानं। जगाम चम्पां प्रति धक्ष्यमाणस्तमङ्गराजं सपुरं सराष्ट्रं ।

स वै श्रान्तः क्षुधितः काश्यपस्तान् घोषान् समासादितवान् समृद्धान्। गोपैश्च तैर्व्विधिवत् पूज्यमानो राजेव तां रात्रि मुवास तत्र । १००८५